

ДВЕ МАЙКИ

Много радост донесе новороденото бебче въ малката желѣзопътна гара, кацнала като бѣло облаче горе на хълма срѣдъ зелената гора. Тамъ живѣха отъ три години само трима души: Янковъ, началникъ гарата, жена му Райна, учителка въ селото и кантонерътъ чичо Радой. Малката гара се бѣлѣеше горе сама като старовремска кула. Край нея нѣмаше нито една къщица. Селото се гушеше долу изъ низинитѣ на хълма.

Учителката слизаше всѣка сутринъ въ селото, учеше децата и привечеръ се качваше горе. Янковъ причакваше всѣка вечеръ другарката си на пжтеката. Той нѣмаше търпение да я дочака у дома, защото седѣше самичъкъ цѣлъ день въ малката гара и нѣмаше съ кого дума да продума. Отъ време на време тракаше на телеграфния апаратъ, обаждаше се на съседнитѣ гари, излизаше да посрещне и изпрати влака, който минаваше презъ гарата и пакъ оставаше самичъкъ.

Чичо Радой обикаляше линията, та и съ него началникътъ рѣдко размѣняше думица.

А сега, когато дойде бебчето, малката гара се превърна изведнажъ въ чуденъ приказенъ замъкъ, въ който живѣе тѣхниятъ синъ, малкиятъ Милчо. Малъкъ бѣше Милчо, но за майката и бащата щастието бѣше така голѣмо, така безкрайно, че тѣ не виждаха нищо друго въ свѣта, освенъ него, чедото си. И не усѣтиха дори какъ хвъркна цѣлиятъ месецъ — отпуската на учителката.

Майката се угрижи. Трѣбваше да слиза пакъ въ селото да учи селскитѣ деца. Значи да не вижда чедото си по цѣлъ день? И какъ ще го храни татко му!

Па отъ тия тревоги ли, или по други причини, но изведнажъ майката загуби млѣкото си. Бебчо започна да плаче гладенъ. Това угрижи още повече майката и бащата. Но нали децата се раждатъ за грижи на родителитѣ си!

Следъ една дълга и безсънна нощъ, на другия день Милчо имаше вече още една майка, малка, бѣла, кротка козичка. Малкото ѝ яренце оставиха въ селото. Майката, натжжена отъ тая раздѣла, блѣеше постоянно, плачеше за чедото си. Но какво да се прави! Млѣкото ѝ бѣше нужно за малкия Милчо.